उक्तं च । को धर्मो भूतदया किं सौख्यमरोगिता जगति जन्तोः ।
कः स्नेहः सद्भावः किं पाण्डित्यं परिच्छिदः ॥ १४० ॥

तथा हि । त्यजेदेकं कुलस्यार्थे ग्रामस्यार्थे कुलं त्यजेत् ।
ग्रामं जनपदस्यार्थे आत्मार्थे पृथिवीं त्यजेत् ॥ १४१ ॥

5 किं च । महतां स्थानमाश्रित्य फलं कर्मानुसारतः ।
श्रीकण्ठकण्ठलग्नोऽपि वासुकिर्वायुभक्षकः ॥ १४२ ॥

अपरं च । पानीयं वा निरायासं स्वाद्वन्नं वा भयोत्तरं ।
विचार्य खलु पश्यामि तत् सुखं यत्र निर्वृतिः ॥ १४३ ॥

इत्यालोच्याहं निर्जनं वनमागतः । यतः ।

10 वरं वनं व्याघ्रगजेन्द्रसेवितं द्रुमालयः पक्वफलाम्बुभक्षणं ।
तृणानि शय्या परिधानबल्कलं न बन्धुमध्ये धनहीनजीवनं ॥ १४४ ॥

ततोऽस्मत्पुण्योदयादनेन मित्रेणाहं स्नेहानुवृत्त्यानुगृहीतः । अधुना च पुण्यपरंपरया भवदाश्रयः स्वर्ग एवायं मया प्राप्तः ।

यतः । संसारविषवृक्षस्य द्वे एव मधुरे फले ।

15 काव्यामृतरसास्वादः संगमः सज्जनैः सह ॥ १४५ ॥

मन्थर उवाच । अर्थाः पादरजोपमा गिरिनदीवेगोपमं यौवनं ।
मानुष्यं जलविन्दुलोलचपलं फेणोपमं जीवनं ।
धर्मं यो न करोति निश्चलमतिः स्वर्गार्गलोद्घाटनं ।
पश्चात्तापहतो जरापरिणतः शोकाग्निना दह्यते ॥ १४६ ॥

20 युष्माभिरतिसंचयः कृतः । तत्कृतोऽयं दोषः ।

यतः । उपार्जितानां वित्तानां त्याग एव हि रक्षणं ।
तडागोदरसंस्थानां परीवाह इवाम्भसां ॥ १४७ ॥